ΕΤΟΣ ΙΒ'. Ἐν ΑΘΗΝΑΙΣ τῇ 17 ΜΑΪΟΥ 1898 Ἀριθ. 532

Ἐφημερὶς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ
ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φ. χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
11 Ὁδὸς Μουσῶν 11
Ἀπέναντι Νέας Ἐφημερίδος

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' ἑκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς ΟΚΤΩ ἡμερῶν.

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν
καὶ παρὰ τοῖς Βιβλιοπωλείοις Βίλμπεργ καὶ «Ἑστίας»

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη τοῦ α', β', γ', δ', ε', καὶ ς' ἔτους εὑρίσκονται παρ' ἡμῖν καὶ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν Κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρόγραφα δημοσιευόμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυπόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστελλούσης δὲν εἶναι δεκτά. — Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτή.

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυνσιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι γραμματόσημον 50 λεπτῶν πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Καθημεριναὶ ἐντυπώσεις. Καὶ ὀλίγον οἶκτον διὰ τὸ Ἄσυλον τῶν Ἀνιάτων. Εἰκοσιπενταετηρὶς τοῦ Συλλόγου τῶν Κυριῶν. Ἔκθεσις τοῦ Ἀγρινίου. — Ὁ Τάφος ποίημα Κ. Παλαμᾶ. — Αἱ νεάνιδες τοῦ Μολιέρου (κατὰ τὸν Ἐρνέστον Λεγκουβέ)· ὑπὸ κ. Ἑλένης Γεωργιάδου).—Δίαιτα τῶν νευρικῶν ὑπὸ κ. Μαρίας Μονὲν ἰατροῦ.— Αἰκατερίνη Ζλατάνου.—Συμβουλαί.—Συνταγαί — Ἐπιφυλλίς.

ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΑΙ ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ

Φίλη μου,

Σὲ εὐχαριστῶ διὰ τὰ μικρὰ ἀντικείμενα, τὰ ὁποῖα μοῦ ἔστειλες διὰ τὸ λαχεῖον τοῦ Ἀσύλου τῶν Ἀνιάτων. Δ στυχῶς ἔφθασαν ἀργὰ καὶ θὰ φυλαχθοῦν διὰ τὸ τοῦ ἐρχομένου ἔτους.

Ἀλλὰ σὲ παρακαλῶ νὰ μὴ περιορισθῇς εἰς τὸ μικρὸν τοῦτο ὑπὲρ τοῦ Ἀσύλου μας δώρημά σου

Τὴν δραχμήν του διὰ τὸ λαχεῖον αὐτὸ ὁ κόσμος τὴν δίδει εὐχαρίστως κατ' ἔτος, ἀλλὰ τί εἶναι ἡ μικρὰ αὕτη συνδρομὴ ἀπέναντι τοῦ ὅ,τι ἔπρεπε νὰ δίδεται ὑπὲρ τοῦ εὐεργετικοῦ αὐτοῦ ἱδρύματος; Τί εἶναι τριάκοντα κλῖναι, τὰς ὁποίας δύναται νὰ διατηρῇ σήμερον, ἄνευ καὶ τοῦ ἐλαχίστου κεφαλαίου, ἀπέναντι τῶν ἑκατοντάδων αἰτήσεων πτωχῶν ἀνιάτων, οἱ ὁποῖοι, ἐγκαταλελειμμένοι καὶ παρὰ τῆς ἐπιστήμης καὶ παρὰ τῶν ἀνθρώπων, βασανίζονται καὶ ζοῦν εἰς τὴν ζωντανὴν κόλασιν τῶν αἰωνίων πόνων καὶ τῆς αἰωνίας πείνης καὶ τῆς αἰωνίας ἀθλιότητος!

Ὦ! φίλη μου, ὁ Δάντης ὅταν ἔγραφε τὴν κόλασίν του ἐζήτησε καὶ περιέγραψε ζωντανὰ ὅλα τὰ μαρτύρια, τὰ ὁποῖα ἠμποροῦν νὰ βασανίσουν τὸν ἄνθρωπον. Ἀλλὰ ἐλησμόνησεν ἕν, κατ' ἐμὲ δὲ τὸ σπουδαιότερον: Δὲν ἔκαμε τὴν εἰκόνα τοῦ πτωχοῦ, τοῦ ἀνεπανορθώτως ἀπολέσαντος τὴν ὑγείαν του. Τὸ μαρτύριον τοῦτο δὲν περιέγραψεν ἀκόμη κανείς, τόσον δύσκολον εἶναι νὰ περιγραφῇ καὶ τόσον ἀδύνατον νὰ ἀπεικονισθῇ ὅ,τι ὑποφέρει ἄνθρωπος, διὰ τὸν ὁποῖον ἡ ζωὴ οὐδεμίαν πλέον ἔχει ἐλπίδα, διὰ τὸν ὁποῖον ἡ εἱμαρμένη ἔκλεισε τὸ βιβλίον της καὶ τὸ μέλλον ὑπὸ μίαν καὶ μόνην καὶ στερεοτύπως ὀδυνηρὰν παρίσταται μορφήν, τὴν τοῦ πόνου καὶ τῆς ἐγκαταλείψεως. Καὶ τὸ μέλλον αὐτὸ συνήθως εἶναι μακρόν, εἶναι ὅλη ἡ ζωή, ἀπὸ τῆς πρώτης μέχρι τῆς τελευταίας ἡμέρας της. Εἶναι συνέχεια τοῦ παρόντος καὶ συνέχεια τοῦ παρελθόντος. Καὶ ὁ πόνος αὐτὸς ὁ αἰώνιος, εἶναι ὁ κλῆρος τῶν πλείστων ἀνιάτων, ἀφ' ἧς στιγμῆς γεννηθοῦν, μέχρι τῆς στιγμῆς, καθ' ἣν ἀποθάνουν. Ἔρχονται εἰς τὴν ζωὴν φορτωμένοι μὲ τὰς ἁμαρτίας ἄλλων, κληρονομοῦντες παρὰ τῶν γονέων των ὄχι πλούτη καὶ χαρὰν καὶ θωπείας, ὡς οἱ προνομιοῦχοι τῆς τύχης, ἀλλὰ πόνους καὶ δάκρυα καὶ ἀθλιότητα. Τὸ πρῶτον εἰς τὴν ζωὴν μειδίαμά των ὁμοιάζει μορφασμὸν πόνου, ὁ βιασμένος γέλως των ὁμοιάζει κλαυθμηρισμόν. Ὅπου καὶ ἂν στρέψουν τὸ βλέμμα, τὸ μαῦρον φάσμα τοῦ πόνου παρίσταται πρὸ αὐτῶν μὲ τὴν αἰχμηρὰν τοῦ θανάτου δρεπάνην, δι' ἧς μόριον πρὸς μόριον, ἀπορρακοῦται ὥραν πρὸς ὥραν, ἡμέραν πρὸς ἡμέραν καὶ ἔτος πρὸς ἔτος τὸ σῶμά των, τὸ θνησιγενὲς καὶ μὴ θνῆσκον, ζῶσα καὶ ἐνσαρκωμένη εἰρωνεία τοῦ θανάτου πρὸς τὴν ζωήν, προφανὴς ἔνδειξις τῆς ἀδυναμίας τῆς ἐπιστήμης, ἡ ὁποία σταυρώνει τὰς χεῖρας καὶ ἀναμένει μόνον ἀπὸ τὸν θάνατον συνδρομήν.

Ὅ,τι δὲ ἐπαυξάνει τὴν εἰκόνα τῆς ἀθλιότητος αὐτῆς εἶναι ἡ ἀστοργία τῆς κοινωνίας πρὸς τὰ ἀτυχῆ ταῦτα πλάσματα. Διὰ τοὺς γονεῖς, τοὺς δημιουργοὺς καὶ ἠθικοὺς ὑπευθύνους, κατὰ τὸ πολὺ τῆς καταστάσεως αὐτῆς, τὸ δυστυχισμένον ὂν εἶναι ἀφορμὴ κόπων καὶ δαπανῶν, εἶναι πρόσκομμα ἀπολαύσεως καὶ χαρᾶς, εἶναι, οὕτως εἰπεῖν, τὸ μαῦρον στίγμα, τὸ

ὁποῖον κηλιδώνει τὸ ὅλον οἰκογενειακὸν σῶμα, τὸ ζῶν μαρτύριον φυσικῶν ἀτελειῶν ἢ ἠθικῶν μολυσμάτων τῆς ὅλης γενεᾶς. Διὰ τὴν κοινωνίαν εἶναι ἡ ἀσχημία, ἡ χαίνουσα εἰδεχθὴς πληγή, τὸ ἕλκος τὸ ἀποτρόταιον εἰς τὸ περικαλλὲς σύνολον τῆς δημιουργίας. Διὰ τοῦτο σπανίως ἡ στοργὴ τῶν γονέων καὶ συγγενῶν καὶ ὁ οἶκτος τῆς κοινωνίας ἐξεγείρεται ὑπὲρ τῶν καταδίκων αὐτῶν τῆς ζωῆς.

Ὑπῆρχεν εἰς τὸ Ἄσυλόν μας δυστυχὴς κόρη, ἐπιληπτικὴ καὶ μὲ τοὺς πόδας παραλυμένους, — τίς οἶδε ποίου μεθύσου καρπός, — τὴν ὁποίαν οἱ γονεῖς της ἔφεραν ἀπὸ τὸ νησί των, τὴν ἀφῆκαν εἰς τοὺς δρόμους καὶ οὐδέποτε ἐφρόντισαν ἢ ἠρώτησαν περὶ αὐτῆς. Ἦτο ἡ πρώτη ἀσθενής, ἣν ἀπὸ τὸν δρόμον ἐπήραμεν καὶ ἡ ὁποία ἀπέθνε πέρυσι, ἀπαλλαγεῖσα τέλος τοῦ καθημερινοῦ μαρτυρίου της. Ἐὰν δ' ἐξαιρέσωμεν ὀλίγους ἀνθρώπους μὲ καρδιὰν καὶ μόρφωσιν καὶ τὰς ἀληθεῖς μητέρας, αἱ ὁποῖαι πονοῦν τὰ πάσχοντα παιδιά των περισσότερον ἀπὸ τὰ ὑγιῆ, γενικὴ ἀστοργία καὶ ἀδιαφορία καὶ ἓν αἴσθημα ἀποτροπιάσεως μᾶλλον ὑποδέχεται εἰς τὸν κόσμον τὰ δυστυχῆ ταῦτα πλάσματα.

Ὀλίγην στοργὴν καὶ ὑπὲρ τοῦ Ἀσύλου μας

Θέλεις καὶ ἀπτοτέραν ἀπόδειξιν; Τὸ Ἄσυλόν μας ἱδρύθη πρὸ ἑξαετίας. Ἀναπληροῖ μίαν ὑπερτάτην ἔλλειψιν καὶ ἀνταποκρίνεται εἰς μεγάλην ἀνάγκην. Λειτουργεῖ ὑπὸ ὅρους οἰκονομίας καὶ τάξεως καὶ καθαριότητος καὶ ὑγιεινῆς τελείας, θυμαστῆς, ἐὰν μάλιστα ληφθοῦν ὑπ' ὄψει τὰ γλίσχρα μέσα, τὰ ὁποῖα διαθέτει. Εἶχε τὴν τύχην νὰ προεδρεύηται ὑπὸ κυριῶν, τὰς ὁποίας χαρακτηρίζει μεγάλη αὐταπάρνησις καὶ μεγάλη στοργὴ πρὸς τοὺς πάσχοντας καὶ αἱ ὁποῖαι ἀνήκουν εἰς τὴν ἀνωτέραν κοινωνικήν μας τάξιν. Πρώτη ἡ κ. Ναταλία Σούτσου, περὶ τῆς ὁποίας τόσα ἄλλοτε σοῦ ἔγραψα.

Σήμερον, μετὰ τὴν εἰς Παρισίους ἀναχώρησιν τῆς κ. Σούτσου, διεδέχθη αὐτὴν ἡ κ. Μαρία Καραπάνου. Ἡ δευτέρα ἐφάμιλλος τῆς πρώτης. Ἀκαταπόνητος εἰς ἐνεργείας, πλουσία εἰς στοργὴν καὶ ἀγαθότητα πρὸς τοὺς πάσχοντας, ἀνεξάντλητος εἰς ἀγάπην καὶ φροντίδας καὶ μερίμνας διὰ τὸ Ἄσυλον αὐτό.

Κατώρθωσε τὸ θαῦμα, τῇ δραστηρίᾳ βεβαίως συνεργασίᾳ καὶ τοῦ Συμβουλίου μας, νὰ εἰσπραχθοῦν ἀπὸ τὸ Ἀρχεῖον αὐτὸ ὑπὲρ τὰς δέκα χιλ. δραχμῶν, κατόπιν τόσης τοῦ κοινοῦ ἐπὶ ἔτος ἤδη ἐξαντλήσεως οἰκονομικῆς, ἕνεκα τῶν προσφύγων καὶ τῶν ἐθνικῶν μας συμφορῶν. Ζητεῖ, ὡς ζητοῦμεν ὅλαι μας, δεξιᾷ καὶ ἀριστερᾷ τὸν ὀβολὸν τῶν πτωχῶν καὶ τὸ τάλαντον τῶν πλουσίων Καὶ ὀβολὸ μὲν διδονται, τάλαντα ἔμως ὄχι. Ἑκατομμυριοῦχοι καὶ πολυτάλαντοι ὁμογενεῖς ἀποθνήσκουν καθ' ἑκάστην. Τὰ ἑκατομμύρια καὶ αἱ ἑκατοντάδες τῶν χιλιάδων σκορπίζονται εἰς λευκὰ πεντελήσια μάρμαρα καὶ ἱδρύματα μεγαλοπρεπῆ διὰ μούσας καὶ βιβλία, ἐνῷ αἱ μοῦσαι πολὺ ὀλίγον μένουν ἐδῶ καὶ πάλιν εἰς ἄσυλα ταπεινὰ καὶ τὰ βιβλία εἶχον καὶ ἔχουν εὐρύτατα ἐνδιαιτήματα. Καὶ ἡ φιλανθρωπία ἐν γένει καθ' ὅλους τοὺς ἄλλους κλάδους της ὑποστηρίζεται. Μόνον τὸ Ἄσυλόν μας δὲν ἔχει κἂν στέγην ἰδίαν ἀκόμη, ἔστω ταπεινὴν καὶ ἀπέριττον, ἀλλ' ἀνταποκρινομένην εἰς τὰς μεγάλας καὶ πολυειδεῖς ἀνάγκας του. Μόνον αὐτὸ λησμονεῖται καὶ ἀπὸ ἐκείνους ἀκόμη, οἱ ὁποῖοι ἐδοκίμασαν τὴν στυγνὴν ἀπελπισίαν τοῦ αἰωνίως πονοῦντος καὶ αἰωνίως πάσχοντος καὶ οἱ ὁποῖοι εἶναι εἰς κατάστασιν νὰ ἀναμετρήσουν τὸ βάθος τῆς συμφορᾶς ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι πονοῦν καὶ πεινοῦν καὶ κρυώνουν καὶ φθειριοῦν μαζῆ.

Δὲν θέλω ἐν τούτοις νὰ παραδεχθῶ εἰς τὸ τέλος τοῦ αἰῶνος αὐτοῦ τοῦ πολιτισμοῦ καὶ τῆς προόδου, ὅτι εἰμπορεῖ ἀληθῶς νὰ ὑπάρχῃ συστηματική, οὕτως εἰπεῖν, ἀδιαφορία κατὰ τῶν Ἀνιάτων. Δὲν θέλω νὰ παραδεχθῶ ὅτι οἱ σύγχρονοι Ἕλληνες εἶναι σκληρότεροι καὶ τῶν Σπαρτιατῶν ἀκόμη τῆς ἀρχαιότητος, οἱ ὁποῖοι τὰ ἀνάπηρα καὶ ἀνίατα βρέφη ἔρριπτον εἰς τὸν Καιάδαν, ἀνιδεικνυόμενοι κατὰ τὴν γνώμην μου φιλανθρωπότεροι τῶν συγχρόνων.

Θέλω μᾶλλον νὰ πιστεύσω ὅτι τὸ Ἄσυλόν μας, ὡς νέον ἀκόμη, διότι μόλις πρὸ ἑξαετίας λειτουργεῖ, δὲν εἶναι ἀρκετὰ γνωστὸν καὶ ἀρκετὰ ἐπισήμως ἀνεγνωρισμένον. Δι' αὐτὸ λέγω καὶ πρὸς σὲ καὶ πρὸς ὅσας καὶ ὅσους θὰ ἀναγνώσουν τὰς γραμμὰς ταύτας νὰ θελήσουν νὰ γείνουν ἀπόστολοι τοῦ ἔργου μας. Φωνάξατε, συνηγορήσατε, συστήσατε τὸ Ἄσυλον τῶν Ἀνιάτων εἰς τὴν φιλανθρωπίαν. Συστήσατέ το εἰς τοὺς συντάσσοντας τὰς διαθήκας των. Θὰ εὐεργετήσητε τοὺς δυστυχεῖς πάσχοντας, ἀλλὰ καὶ θὰ ἀπαλλάξητε ἀπὸ μίαν ὀδυνηρὰν πληγὴν τὴν κοινωνίαν. Ἐὰν τὸ Ἄσυλον προκοπῇ καὶ ὁ κύκλος τῆς δράσεώς του εὐρυνθῇ, οἱ δρόμοι μας σιγά, σιγὰ θὰ καθαρισθοῦν ἀπὸ τὰς ἑκατοντάδας τῶν τυφλῶν καὶ τῶν παντοειδῶν ἀναπήρων καὶ ἡ Ἑλλὰς θὰ ἀριθμῇ ἓν εὐεργετικὸν ἵδρυμα ἐπὶ πλέον, ἀνάλογον πρὸς τὰ ἐν Εὐρώπῃ λειτουργοῦντα τοιαῦτα, εἰς τὰ ὁποῖα ἔχει εἰσαχθῆ καὶ ἡ ἐργασία συστηματικῶς, ἀνάλογος πάντοτε πρὸς τὰς δυνάμεις καὶ τὴν ὑγιεινὴν κατάστασιν ἑκάστου ἀσθενοῦς.

Ἂς φκνοῦν οἱ μεγάλοι, οἱ πλούσιοι, ἀντάξιοι τῶν μικρῶν, οἱ ὁποῖοι γεννκίως πάντοτε προσφέρουν τὴν συνδρομήν των. Εἰς τὴν τελευταίαν ἀγορὰν οἱ ζκχαροπλάσται ὅλοι τῆς πόλεως καὶ οἱ ζυθοπῶλαι καὶ οἱ ἔμποροι ὑπῆρξαν γεννκιότεροι τῶν πλουσίων. Ἂς δεχθοῦν λοιπὸν ὅλαι καὶ ὅλοι, οἱ ὁπωσδήποτε βοηθήσαντες τὸ ἔργον μας τὴν ἄπειρον τῶν πασχόντων καὶ ἡμῶν εὐγνωμοσύνην.

Ἑορταὶ γυναικείας ἐργασίας

Ἐὰν ἡ ἀγορὰ ἡ ὑπὲρ τοῦ Ἀσύλου μας ὑπῆρξεν ὡραία ἑορτὴ τῆς φιλανθρωπίας, ἤδη κατὰ τὸ ὀκτάμερον τοῦτο τρεῖς ἄλλαι διοργανοῦνται ἑορταὶ τῆς γυναικείας ἐργασίας.

Πρώτη εἶναι ἡ τῆς εἰκοσιπενταετηρίδος τοῦ Ἐργαστηρίου τῶν Ἀπόρων Γυναικῶν, τοῦ εὐεργετικωτάτου τούτου ἱδρύματος, τὸ ὁποῖον ὀφείλει πᾶσαν τὴν δρᾶσίν του ἀποκλειστικῶς εἰς τὴν γυναικείαν πρωτοβουλίαν καὶ εἰς τὰς γυναικείας ἐνεργείας καὶ τὸ ὁποῖον ἔδωκε νέαν ζωὴν καὶ νέαν ὤθησιν εἰς τὴν ἐγχώριον γυναικείαν βιομηχανίαν, ἰδιαίτατα δὲ εἰς τὴν ὑφαντικὴν ὑφασμάτων παντοδαπῆς χρήσεως καὶ ταπητουργίας.

Πρὸ εἰκοσιπενταετίας οἱ ἐγχώριοι τάπητες ἔστρωναν βεβαίως τὰς οἰκίας τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις, ἀλλ' ὄχι καὶ τῶν τῆς πρωτευούσης. Ὁ προστυχότερος τῶν εὐρωπαϊκῶν ταπήτων ἐπροτιμᾶτο τοῦ ἐγχωρίου, ἔστω καὶ ἂν ἐστοίχιζε διπλάσια καὶ ἂν ἡ διάρκειά του, οὔτε κἂν νὰ συγκριθῇ ἠδύνατο πρὸς τοὺς ἡμετέρους.

Αἱ κυρίαι Ἐφοροῦ Ἐργαστηρίου συνεκέντρωσαν ἐκεῖ πολλὰς πτωχὰς γυναῖκας, εἰς τὰς ὁποίας καὶ παρέσχον ἐργασίαν συνεχῆ καὶ συστηματικὴν καὶ διὰ καταλλήλων ὁδηγιῶν τὰς ἐτελειοποίησαν εἰς τὸ εἶδος των. Ἔπειτα ἤρχισαν αὐταὶ πρῶται βεβαίως νὰ στρώνουν τὰς αἰθούσας των μὲ ἐγχώριους τάπητας, αὐταὶ πρῶται νὰ ἐνδύωνται μὲ ἐγχώρια ὑφάσματα, αὐταὶ νὰ μεταχειρίζωνται ἐγχώρια διὰ τὰ μαγειρεῖά των μάκτρα, μέχρις οὗ τὸ πρᾶγμα ἔγεινε τοῦ συρμοῦ καὶ ἡ ἐγχώριος ταπητουργία καὶ ὑφαντικὴ καὶ ἐκτὸς πλέον τοῦ Ἐργαστηρίου ἀνεπτύχθη καὶ ἔλαβε τὰς διακρίσεις, ἃς ἔχει λάβει μέχρι σήμερον.

Μόνον αὐτὸ ἐὰν εἶχε κατορθώσει ὁ Σύλλογος τῶν Κυριῶν θὰ ἦτο ἄξιος θερμῶν συγχαρητηρίων.

Ἀλλὰ καὶ τὴν ποικιλτικὴν καὶ ραπτικὴν ἀσπρορρούχων ἐτελειοποίησεν ἐκ παραλλήλου πρὸς τὸ Ἀμαλίειον Ὀρφανοτροφεῖον καὶ τῆς στοιχειώδους ἐκ παιδεύσεως τῶν ἀπόρων κορασίδων ἐπελήφθη καὶ εἰς τὴν ἵδρυσιν ἐργαστηρίου ἐν Πόρῳ καὶ ἀλλαχοῦ, νομίζω, συνειργάσθη καὶ εἰς τὴν ἐν Παρισίοις Ἔκθεσιν τοῦ 1888 ἀντεπροσώπευσεν ἀξιόλογα τὴν ἐγχώριον βιομηχανίαν μας καὶ κατώρθωσε τέλος τοιαύτη νὰ ἀναπτυχθῇ ἄμιλλα ὑφαντικῆς καὶ ἐν Ἀθήναις καὶ ἀνὰ τὰς ἐπαρχίας, ὥστε τὰ σύγχρονα ἀραχνοϋφῆ νὰ ὑπερβαίνουν κατὰ τὴν τέχνην καὶ τὴν διακφάνειαν καὶ αὐτὰ τὰ κατὰ τὴν ἀρχαιότητα φημισμένα τῆς Κῶ, πριγκήπισσαι δὲ καὶ βασίλισσαι τῆς Εὐρώπης, σχεδὸν ὅλαι, νὰ στολίζωντκι μὲ τὰ ἑλληνικά μας ὑφάσματα εἰς τὰς ἐπισήμους αὐλικὰς τελετάς.

Τὴν πρώτην ὤθησιν εἰς ὅλην αὐτὴν τὴν κίνησιν ἔδωκε τὸ Ἐργαστήριον τῶν Ἀπόρων Γυναικῶν, διὰ τοῦτο τὴν σημερινὴν εἰκοσιπενταετηρίδα τοῦ Ἐργαστηρίου ὀφείλουν νὰ συνεορτάσουν πᾶσαι αἱ Ἑλληνίδες καὶ πάντες οἱ Ἕλληνες οἱ ποθοῦντες τὴν πρόοδον τοῦ τόπου μας, τῆς βιομηχανίας μας καὶ τῆς γυναικείας ἐν γένει δράσεως.

Μετὰ τὴν ὡραίαν αὐτὴν καὶ εἰρηνικωτάτην ἑορτὴν τῆς ἐργασίας, θὰ τελεσθῇ ἑτέρα ἡ τῆς λογοδοσίας τῆς «Ἑνώσεως τῶν Ἑλληνίδων». Καὶ ἐδῶ ἐργασία καὶ δρᾶσις εἰς πολὺ εὐρὺν κύκλον, εἰς πολὺ ποικίλας διακλαδώσεις, εἰς πολὺ μεγάλα ἀποτελέσματα. Ἐργασία καὶ δρᾶσις γυναικεία καταπληκτικὴ κατὰ τὰς ἡμέρας τῶν ἐθνικῶν μας συμφορῶν, ἐργασία καὶ δρᾶσις ἀναμορφωτικὴ καὶ προοδευτικὴ ἤδη μετὰ τὴν ἀποκατάστασιν τῆς τάξεως.

Ἡ λογοδοσία τοῦ α'. ἔτους τῆς «Ἑνώσεως τῶν Ἑλληνίδων» θὰ ἀποτελέσῃ ἴσως εἰς τὰ ἱστορικὰ τοῦ κόσμου χρονικὰ τῆς γυναικείας φιλανθρωπικῆς καὶ προοδευτικῆς δράσεως μίαν ἀπὸ τὰς ὡραιοτάτας σελίδας, θὰ ἱκανοποιήσῃ δὲ πληρέστατα καὶ πάντας ἐκείνους, ὅσοι μετὰ δειλίας καὶ ἐνδοιασμοῦ βλέπουν τὴν γυναῖκα ἐκτείνουσαν τὸν κύκλον τῶν ἐνεργειῶν της καὶ πέραν τοῦ στενοῦ κύκλου τοῦ οἴκου. Θὰ δώσῃ ἐν μιᾷ λέξει τὸν γνώμονα τῆς δυνάμεως τῆς γυναικὸς καὶ ἐν στιγμαῖς κινδύνου, οἵαι ὑπῆρξαν αἱ τοῦ διαρρεύσαντος ἔτους καὶ ἐν στιγμαῖς ἀνεγέρσεως, οἵαι εἶναι αἱ σημεριναί. Ἔπειτα θὰ πιστοποιηθῇ ὅτι αἱ τόσον ἡμιζόμεναι διὰ τὸ φίλερι γυναῖκες, κατώρθωσαν νὰ ἑνωθοῦν ὄχι μόνον αἱ ἐν Ἀθήναις, ἀλλὰ καὶ αἱ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ αἱ εἰς τὸ ἐξωτερικὸν καὶ ἀπὸ κοινοῦ ὅλαι ὑπὸ τὴν προεδρείαν τῆς Α. Μεγαλειότητος καὶ κατὰ τὰς ἡμέρας τοῦ πολέμου νὰ ἀναδειχθοῦν ἐν τῇ εἰρηνικῇ δράσει των ἀντάξιαι τῆς ἀποστολῆς των καὶ ἤδη κατὰ τὴν πολυτήμαντον περίοδον τῆς ἐθνικῆς μας ἀναδιοργανώσεως ἐξ ἴσου ἀδελφικῶς συνεργαζόμεναι νὰ συμπράττωσι εἰς τὸ μέγα τοῦτο ἔργον.

Τρίτη ἑορτὴ τῆς γυναικείας ἐργασίας εἶναι ἡ Ἔκθεσις τῶν Κυριῶν τοῦ Ἀγρινίου τῆς «Ἐργάνης Ἀθηνᾶς». Καὶ ἐδῶ τὸ ἔμβλημα τῆς ἐργασίας καὶ ἐδῶ ἀξιέπαινος προσπάθεια, ὅπως ἀποδειχθῇ ὅτι ἡ Ἑλληνὶς τῶν ἐπαρχιῶν εἶναι ἐφάμιλλος πρὸς τὴν Ἑλληνίδα τῆς πρωτευούσης· ὅτι ἐργάζεται καὶ δρᾷ καὶ ἐννοεῖ τὴν δρᾶσίν της εὐρεῖαν τόσον, ὥστε μὲ τὴν Ἔκθεσίν της νὰ λέγῃ: Ἰδοὺ τί δύναμαι ἐγώ, τὴν ὁποίαν τινὲς ἐκλαμβάνουν ἀδύνατον καὶ ὀπισθοδρομικήν. Ἔλθετε νὰ ἀναμετρηθῶμεν· σεῖς μὲ τὰ κεντήματά σας καὶ μὲ τὴν καλλιτεχνίαν καὶ κομψοτεχνίαν σας καὶ ἐγὼ μὲ τὸν ἱστὸν καὶ μὲ τὴν ἠλακάτην μου. Ἀλλὰ τί ἱστὸς καὶ τί ἠλακάτη! Οἱ τάπητές μου θὰ ἔφθαναν, ἵνα ἀναπτυχθῇ τὸ μέγιστον τῶν ἐν Ἑλλάδι ἐμπορείων.. Ὁ πατριωτισμός μου θὰ ἤρκει, ὅπως καὶ τὰς μᾶλλον πολυταλάντους ἀπὸ σᾶς ἀκόμη πείσῃ, ὅτι πρέπει ὁριστικῶς νὰ ἀπαρνηθῆτε τὰ εὐρωπαϊκὰ ὑφάσματα καὶ ὁριστικῶς εἰς τὸ μέλλον νὰ ἐνδύεσθε μὲ ἐγχώρια. Ἴσως ἐδῶ ἡ μόρφωσις τοῦ πνεύματος δὲν ἠμπορεῖ νὰ συγκριθῇ μὲ τὴν τῶν μεγαλοπόλεων τοῦ κόσμου, ἀλλ' ἡ μόρφωσις τῶν χειρῶν, ἀλλ' ἡ ἁγία ἐργασία ὑπὸ τὴν εὐγενεστέραν καὶ ἀρχαϊκωτέραν της μορφήν, ἐδῶ εἰς τὰς μικρὰς ἐπαρχιακὰς πόλεις καὶ τὰ χωρία ἔχει στήσει τὴν φωλεάν της.

Τοιοῦτος ὁ σκοπὸς τῆς Ἐκθέσεως τῆς «Ἐργάνης Ἀθηνᾶς», ἡ ὁποία ἐν τούτοις καὶ κατὰ τὰς ἡμέρας τῶν ἐθνικῶν μας δοκιμασιῶν δὲν ὑστέρησε τῆς φιλανθρωπικῆς δράσεως, διοργανώσασα λαχεῖον ἐργοχείρων καὶ διαθέσασα ποσόν τι, εἰσπραχθὲν ἐξ αὐτοῦ ὑπὲρ τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις οἰκογενειῶν τῶν ἐφέδρων.

Ἐννοεῖς ὅτι μεταξὺ τῶν πρώτων ἀπευθύνω συγχαρητήρια θερμὰ εἰς τὰς γυναῖκας τοῦ Ἀγρινίου καὶ εὐχὰς ὑπὲρ αἰσίας ἐκβάσεως τῆς Ἐκθέσεώς των. Χαίρω δέ, διότι μόνη ἐγὼ εἶχον τὸ θάρρος νὰ τὰς συμβουλεύσω νὰ παρκιτηθοῦν τῆς ἰδέας τοῦ Συνεδρίου, ἀψηφήσασα τὰς ἐπιθέσεις τῶν ἐνδιαφερομένων νὰ σπείρουν ζιζάνια, νὰ γελωτοποιοῦν τὸ γυναικεῖον ζήτημα καὶ νὰ ματκιόνουν πᾶσαν σοβαρὰν γυναικείαν ἐργασίαν. Νομίζω ὅτι ἡ Ἔκθεσίς των θὰ ὁμιλήσῃ εὐγλωττότερα καὶ πειστικώτερα ἀπὸ ὅλας τὰς γυναῖκας ῥήτορας Ἀγρινιώτιδας ἢ μή, αἱ ὁποῖαι θὰ ἐλάμβκνον τὸν λόγον καὶ αἱ ὁποῖαι διὰ τοὺς ἐπαρχιακοὺς ἰδίᾳ πληθυσμοὺς θὰ προεκάλουν μᾶλλον μειδιάματα ἢ θὰ ἐνέπνεον ἐμπιστοσύνην. Ἔργα καὶ ὄχι λόγκ, τοῦτο ἂς εἶναι εἰς τὸ μέλλον τὸ ἔμβλημα παντὸς Ἕλληνος καὶ πάσης Ἑλληνίδος.

Ο ΤΑΦΟΣ

Πονοῦν αἱ μοῦσαι, ὅταν ἄσπλαγχνα ὁ θάνατος θερίζῃ τὰ δροσερὰ λουλούδια, τὰ ὁποῖα μὲ τὰ κάλλη καὶ τὰ ἀρώματά των ἐστόλιζαν καὶ ἀρωμάτιζαν τὴν γῆν. Πονοῦν αἱ μοῦσκι ὅταν μέσα ἀπὸ τοὺς κήπους τῶν ἐκλεκτῶν των στεγνώνῃ τὸ καλλίτερον ρυάκι τῆς ζωῆς καὶ μαραίνεται ὁ δροσερώτερος βλαστὸς καὶ σιωπᾷ ἀπὸ τὴν πρασινοσιολισμένην φωλεὰν ἡ

φωνὴ τοῦ γλυκυτέρου ἀηδονιοῦ της.

Καὶ ὅταν ἡ μοῦσα πονῇ, πέρνει ἀπὸ τὴν γῆν τὴν δροσερότητα καὶ τὰ κάλλη τοῦ ἀποκομμένου ἄνθους καὶ ἀπὸ τὴν μακρεινὴν πηγὴν τοῦ σιγήσαντος ρυακίου τὸ γλυκὺ καὶ παραπονετικὸν μουρμούρισμα τοῦ νεροῦ καὶ ἀπὸ τὴν ἐρημωθεῖσαν φωλεὰν τὸν ἀντίλαλον τοῦ σιωπήσαντος νεοσσοῦ καὶ ἀπὸ τὴν φύσιν ὅλην τὴν ἀκτινοβολίαν τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ ὡραίου καὶ μὲ αὐτὰ ὅλα, χωνευμένα εἰς τὸ ἁρμονικὸν χωνευτήριον τῆς τέχνης, ζωγραφίζει ἡ μοῦσα τὴν λύπην της καὶ ψάλλει μὲ παράπονον τὸ μυρολόγι της. Καὶ ἀντιλαλεῖ ὁ θρῆνός της τὸν πόνον τῶν θνητῶν, ὅπου ἔπλεξαν τὴν φωλεὰν καὶ ὅπου ἐθέρμαιναν ὡς χθὲς εἰς τὴν ἀγκάλην των τὸ μικρόν, τὸ καλλυκέλαδον πουλάκι.

Μὲ αὐτὸ τῆς μούσης του τὸ πανεύμορφον μυρολόγι ἔπλασε τὸν *Τάφον* τοῦ παιδιοῦ του ὁ ποιητὴς κ. Κωστῆς Παλαμᾶς. Καὶ δὲν εἶναι τάφος μόνον, εἶναι ἀληθινὸν μαυσωλεῖον, μὲ ἀρχιτεκτονικὴν καὶ θεμέλια Τέχνης, ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα ὅσον περέρχεται ὁ χρόνος, τόσον ἀναδεικνύονται στερεώτερα καὶ ὡραιότερα, καὶ τόσον καὶ τὸν θάνατον αὐτόν, τὸν ὁποῖον περικλείουν εἰς τοὺς κόλπους των, ἀναδεικνύουν ἀθάνατον. Καὶ τὸν ἐστόλισε τὸν τάφον τοῦτον μὲ δάκρυα ἀποκρυσταλωθέντα εἰς πολυέδρους ἀδάμαντας, τόσον εὔμορφα εἰξεύρει νὰ κλαίῃ ἡ μοῦσα τοῦ ποιητοῦ καὶ τόσην ἀθανασίαν νὰ περικλείουν καὶ αὐτὰ τὰ δάκρυά της. Καὶ ἐστόλισεν ἐπάνω εἰς τὸν ἀδαμάντινον αὐτὸν ἐπιτάφιον εἰς ἀνάγλυφα τεχνικὰ ὅλα τὰ κάλλη καὶ ὅλην τὴν ἀγάπην καὶ ὅλην τὴν ποίησιν, τὴν ὁποίαν ἐνέκλειεν ἡ τρυφερὰ ἡλικία καὶ ἡ ἀθωότης καὶ ἡ εὐμορφιὰ τοῦ Ἄλκη του καὶ ὅλον τὸν πόνον καὶ τὴν ἐρήμωσιν, ἣν αἰσθάνεται ἡ πατρικὴ ψυχή του. Καὶ ἔτσι στολισμένον παραδίδει σήμερον ὁ ποιητὴς εἰς τὴν αἰωνιότητα τὸν ἀθάνατον τάφον τοῦ παιδιοῦ του, τὸ ὁποῖον ὅμως ὡς θνητὸς πατὴρ δὲν ἠδυνήθη νὰ διεκδικήσῃ πρὸς τὸν θάνατον.

Ἀπὸ τὰ καλλιτεχνικὰ αὐτὰ στολίσματα τοῦ *Τάφου* τοῦ Ἄλκη Παλαμᾶ ἀντιγράφομεν σήμερον μερικά, μὲ τὴν πεποίθησιν ὅτι ὅλοι οἱ πονεμένοι γονεῖς θὰ ἐντρυφήσουν εἰς τὴν μελέτην των καὶ θὰ ζητήσουν νὰ γνωρίσουν τὸν μεγαλοπρεπῆ αὐτὸν τάφον, τὸν ὁποῖον ἡ πατρικὴ στοργὴ δημιουργεῖ διὰ πρώτην φοράν, εἰς τὸν τόπον μας τοὐλάχιστον, εἰς ἓν τόσον δὰ μικρὸ παιδάκι.

Μήτε μὲ τὸ σίδερο,
Μήτε μὲ τὸ χρυσάφι,
Μήτε μὲ τὰ χρώματα
Ποῦ σπέρνουν οἱ ζωγράφοι,

Μ' ὅλα μου τὰ δάκρυα
Καὶ μὲ τὸ αἷμά μου ὅλο
Τοῦ ἔχτισα τὰ θέμελα,
Τοῦ σκέπασα τὸ θόλο.

Μήτε μὲ τὰ μάρμαρα
Τὰ τεχνοσκαλισμένα·
Τὸ σπιτάκι σου ἔπλασα
Παντοτεινὸ γιὰ σένα

Κι' ἂν φοβᾶσαι, ἀγάπη μου,
Νὰ μένῃς μοναχό σου,
Κάλεσε καὶ κράτησε
Μέσα ς' τἀρχοντικό σου

Μόνο μὲ τοῦ πνεύματος
Τὰ μάγια! Σοῦ τὸ ὑψώνω
Σ' ἕνα τόπον ἄϋλον,
Ἀπείραχτο ἀπ' τὸ χρόνο.

Ὅλα τὰ ἐρωτόπλαστα
Καθὼς ἐσὺ βλαστάρια
Πάνθισαν κι' ἀπόσβυσαν
Μιᾶς χρυσομαγῆς κυμάρι!

ΟΤΑΝ ΗΤΑΝ ΣΤΗ ΖΩΗ

Γύρ' ἐδῶ κι ἀκούμπησε
Καὶ μένε κι ὅλο μένε
Σιγαλὸς κι ἀσάλευτος,
Ὦ πολυαγαπημένε!

Ἄχ καὶ νἆταν νἄνοιωθα
Στὸ μάγουλό μου ἐπάνω
Τἀπαλό σου μάγουλον
Ὅσο ποῦ νὰ πεθάνω!

Ἄχ καὶ νἆταν νἄνοιωθα
Κι ἀκόμα ἀφοῦ πεθάνω
Τὴν ἀπαλοσύνη του
Στὸν σκληρὸν ὕπνο ἐπάνω!

Τὴν ἀπαλοσύνη του
Ποιὸ σιγαλὸ τραγούδι,
Ποιὰ πνοὴ τὴν ἔπλασε;
Τίνος βελούδου χνούδι;

Τίνος κύκνου πούπουλο,
Καὶ τίνος ρόδου φύλλο;
Ποιὸ μεταξὶ ἀνεύρετο,
Ποιὸ μαγεμένο μῆλο;

Ξέρω ἓν ἀσπρολούλουδο,
Ἀνθὸ χωρὶς ψεγάδι,
Π' ὅλο χάϊδια χαίρεται
Ἀπ' τὴν αὐγὴ ὡς τὸ βράδυ.

Ποῦ ποτὲ δὲν τρόμαξε
Τὰ ὁλόχλωρά του φύλλα
Τοῦ βοριᾶ τὸ μούγκρισμα,
Τῆς μπόρας ἡ μαυρίλα.

Ποῦ ς' τὸν ἴσκιο δείχνεται
Σὰ θεῖου ὀνείρου κρίνο
Καὶ ς' τὸν ἥλιο χάνεται,
Σὰν ἥλιου φῶς κ' ἐκεῖνο.

Κι ὅ,τι γγίξῃ ἀνάλαφρα
Σαὐτό, καὶ τὸ φαρμάκι,
Γίνεται χαμόγελο
Καὶ γίνεται φιλάκι.

Γύρ' ἐδῶ κι ἀκούμπησε
Καὶ διάλεξε γιὰ στρῶμα
Τὸ τραχὺ ξερόχωμα,
Ποῦ ἀκόμα, ὠϊμέ! κι ἀκόμα

Τὸ χτυποῦν χιονόβροχα,
Τὸ ψένουν καλοκαίρια·
Τῆς φροντίδας ὄχεντρες,
Τῆς συμφορᾶς μαχαίρια,

Ποῦ Καιροῦ αὐλακώματα,
Τοῦ Χάρου συγγενίδια,
Πέρασαν, τὸ πάτησαν,
Καὶ τἄψηκαν σημάδια.

Σύρε, κι ἀπὸ τἄφραστο
Τἀκούμπισμά σου ἂς πάρῃ
Χάρην ἀκριβώτερη
Κι ἀπ' ὅση παίρνει χάρη

Ξέχειλο ἀπ' τἀστάχινο
Κυματιστὸ χρυσάφι
Καὶ τὸ πιὸ παραρριχτὸ
Βραχόσπαρτο χωράφι!

ΤΑΦΟΣ

Ἥσυχα καὶ σιγαλά,
Διψῶντας τὰ φιλιά μας,
Ἀπὸ τἄγνωστο γλυστρᾷς
Μέσα στὴν ἀγκαλιά μας.

Ὡς κ' ἡ βαρυχειμωνιὰ
Μ' αἰφνίδια καλωσύνη
Κ' ἥσυχη καὶ σιγαλὴ
Σὲ δέχτηκε κ' ἐκείνη.

Ἥσυχα καὶ σιγαλὰ
Σὲ χαΐδευεν ὁ ἀέρας,
Τῆς νυχτὸς ἡλιόφεγγο
Κι ὀνείρεμα τῆς μέρας.

Ἥσυχα καὶ σιγαλὰ
Μᾶς γέμιζες τὸ σπίτι,
Γλύκα τοῦ κεχριμπαριοῦ
Καὶ χάρη τοῦ μαγνήτη.

Ἥσυχα καὶ σιγαλὰ
Ζοῦσε ἀπὸ σὲ τὸ σπίτι,
Ὠμορφιὰ ταὐγερινοῦ
Καὶ φῶς τοῦ ἀποσπερίτη,

Ἥσυχα καὶ σιγαλά,
Φεγγάρια, ὦ στόμα, ὦ μάτι,
Μιὰν αὐγούλα σβύσατε
Στὸ φονικὸ κρεββάτι.

Ἥσυχα καὶ σιγαλὰ
Καὶ μ' ὅλα τὰ φιλιά μας,
Γύρισες πρὸς τἄγνωστο
Μέσ' ἀπ' τὴν ἀγκαλιά μας.

Ἥσυχα καὶ σιγαλά,
Ὦ λόγε, ὦ στίχε, ὦ ρίμα,
Σπείρετε τἀμάραντα
Στἀπίστευτο τὸ μνῆμα!

ΑΙ ΝΕΑΝΙΔΕΣ ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΜΟΛΙΕΡΟΝ

ΔΙΑΛΕΞΙΣ ΕΡΝΕΣΤΟΥ ΛΕΓΚΟΥΒΕ

Πρὸ ἐτῶν ταξειδεύων εἰς Ἑλβετίαν, ἐσταμάτησα δι' ὀλίγας ἡμέρας εἰς ἕνα ἐκ τῶν σταθμῶν τῶν Ἄλπεων, ἐκεῖ ὅπου ἔχει τις ὑπὸ τοὺς πόδας του τὰς μεγάλας λίμνας, ἀπέναντι

του τοὺς μεγάλους παγῶνας καὶ ὅπου ὁ ἀὴρ ἀξίζει τόσον τὸν ὡραῖόν του λατινικὸν τίτλον· *ὁ ἀὴρ τροφὴ τῆς ζωῆς*.

Τὸ μικρὸν ξενοδοχεῖον, εἰς τὸ ὁποῖον κατέλυσα, ἐμιλοξένει περιηγητὰς πάσης κατηγορίας. Μερικοὶ Ἀλσατικνοί, εἷς ἱερακῆρυξ διαμαρτυρόμενος, εἷς καθηγητής, νέοι καὶ νεάνιδες μὲ τοὺς γονεῖς των καὶ διάφοροι οἰκογένειαι Ἑλβετῶν καὶ Παριστινῶν ἀνεπτυγμένων τάξεων.

Πρωΐαν τινὰ ἐξερράγη αἴρνης μία καταιγὶς τῶν Ἄλπεων, ἐξ ἐκείνων αἱ ὁποῖαι διαρκοῦν τεσσαράκοντα ὀκτὼ τοὐλάχιστον ὥρας καὶ μεταβάλλουν τοὺς περιηγητὰς εἰς τόσους δεσμότας ξενοδοχείων. Οἱ σύντροφοι μου μὲ ἱκέτευσαν νὰ τοὺς βοηθήσω νὰ κατανικήσωσι τὴν ἀνίαν των μὲ μίαν διάλεξίν μου φιλολογικήν.

—Εὐχαρίστως, ἀπεκρίθην. Ἄλλως τοῦτο θὰ μὲ διασκεδάσῃ ἐπίσης· ὑπὸ μόνον τὸν ὅρον, ὅτι θὰ μὲ βοηθήσητε εἰς τὴν διάλεξίν μου αὐτήν. Δὲν θέλω νὰ ὁμιλήσω μόνος. Θὰ μὲ ἐρωτᾶτε, θὰ μὲ διακόπτετε καὶ θὰ πολεμήσητε ἀκόμη τὰς ἰδέας μου. Θὰ σᾶς ὑποβάλω θέμα, τὸ ὁποῖον θὰ συνθέσωμεν ἀπὸ κοινοῦ. Μὴ ἀνησυχῆτε, τὸ θέμα αὐτὸ κατέχετε ὅλοι σας, διότι θὰ ὁμιλήσω περὶ τοῦ δραματικοῦ ἔργου τοῦ Μολιέρου καὶ θὰ πάρωμεν μάλιστα: *τὰς Νεάνιδας τοῦ Μολιέρου*.

Ὅλοι ἐμειδίασαν, τόσον τὸ θέμα τοῖς ἐφάνη οἰκεῖον καὶ ἐνδιαφέρον καὶ ἡ διάλεξις ὡρίσθη διὰ τὴν 1ην μεταμεσημβρινὴν ὥραν. Ἡ βροχὴ ἐκκωφαντικὴ ἐρρίπτετο κατὰ τῶν ὑάλων τῶν παραθύρων, ὅταν κατὰ τὴν ὁρισθεῖσαν ὥραν εἰσηρχόμην εἰς τὴν μικρὰν τοῦ ξενοδοχείου αἴθουσαν, ἡ ὁποία ἦτο ἤδη πλήρης.

Οὔτε ἐξέδρα, οὔτε κάθισμα καθηγητικόν, οὔτε τὸ παροιμιῶδες ποτήριον τοῦ νεροῦ ἐπὶ τῆς τραπέζης. Ἐκάθισα ὡς οἱ ἀκροαταὶ καὶ αἱ ἀκροάτριαί μου εἰς ἓν ἁπλοῦν κάθισμα καὶ ἤρχισα:

—Ἐπεδοκιμάσατε εὐχαρίστως τὸ θέμα μου καὶ εἴχετε δίκαιον· οὐδαμοῦ ἀλλοῦ ἡ μεγαλοφυΐα τοῦ Μολιέρου φαίνεται πλέον ζωηρά, πλέον ἀνθρωπίνη καὶ οὐδαμοῦ ἡ φιλοσοφία του δεικνύεται ἰσχυροτέρα, πλέον φιλελευθέρα καὶ πλέον γενναία ὅσον εἰς τὸ θέμα μας. Ἂς λάβωμεν ἐκ τοῦ ἔργου τοῦ Μολιέρου τέσσαρας νεάνιδας, εἰς τὰς ὁποίας θὰ περικλείωνται οἱ τύποι ὅλων τῶν ἄλλων. Τὴν Ἐρριέταν, τὴν Ἀγνήν, τὴν Ἀγγελικὴν τοῦ *κατὰ φαντασίαν ἀσθενοῦς* καὶ τὴν Ἰσαβέλλαν ἐκ τῆς *Σχολῆς τῶν συζύγων*.

—Ὄχι, ὄχι, εἶνε πολὺ πονηρά, εἶνε πολὺ ψεύτρα, διέκοψαν αἱ κυρίαι.

— Λόγος ἰσχυρότερος διὰ νὰ τὴν μελετήσωμεν.

Ἂς ζητήσωμεν ἤδη κοινόν τινα χαρακτηρισμὸν καὶ διὰ τὰς τέσσαρας.

— Εἶναι καὶ αἱ τέσσαρες ἀσταί, ἀπήντησέ τις ἐκ τοῦ ἀκροατηρίου μου.

—Ναί, ἀλλὰ τοῦτο δὲν ἀρκεῖ.

— Ἀγαποῦν καὶ αἱ τέσσαρες, εἶπε κυρία τις.

—Ἔχετε δίκαιον Δὲν δύναταί τις νὰ κρίνῃ τελειότερον, ὅσον ἄνθρωπον ἐρωτευμένον. Ὁ ἔρως ἀποκαλύπτει τὰ βαθύτατα ἄδυτα τῆς ψυχῆς. Ἀλλ' ὁ ἔρως εἶναι αἴσθημα καὶ θὰ ἐπροτίμων νὰ τὰς ἐξετάσωμεν ὑπὸ πρᾶξιν μᾶλλον συγκεκριμένην ὡς; τὴν τοῦ γάμου, αἴρνης. Ναί, καὶ αἱ τέσσαρες ἐπιωτεύονται καὶ αἱ τέσσαρες ὑπανδρεύονται καὶ ὅλαι παρὰ τὴν θέλησιν τῶν γονέων των. Ἂς τὰς ἐξετάσωμεν λοιπὸν καὶ ἀπέναντι ἐκείνων, οὓς ἀγαπῶσι, καὶ ἀπέναντι ἐκείνων, παρ' ὧν ἐξαρτῶνται. Πῶς θὰ κατορθώσουν νὰ συνταυτίσουν τὰ αἰσθήματά των πρὸς τὰ υἱικά των καθήκοντα. Πῶς θὰ κάμουν νὰ θριαμβεύσῃ ὁ ἔρως των. Εἴμεθα, ὡς βλέπετε, ἐν πλήρει ζωῇ καὶ ἐν πλήρει δράσει.

Ὁ χαρακτήρ των, τὸ πνεῦμά των, ἡ καρδιά των, τὰ πάντα εἶναι ἤδη ἐν ἐνεργείᾳ. Εἶναι ὁ ἀγὼν διὰ τὸν γάμον. Καὶ ἂς ἀρχίσωμεν ἀπὸ τὴν Ἐριέτταν.

Εἰς τὸν ἀγῶνα αὐτόν, αὐτὴ μόνον πολαίει κατὰ τεσσάρων ἀντιπάλων: τῆς μητρός, τῆς ἀδελφῆς, τῆς θείας καὶ τοῦ πατρός της. Καὶ πῶς τὸ κατωρθώνει; Διὰ τῆς πονηρίας, διὰ τῆς διπλωματίας της; Ὄχι. Μόνον διὰ τῆς εἰλικρινείας της, διὰ τῆς εὐθυτητός της, διὰ τῆς καλῆς της καρδιᾶς καὶ τοῦ πνεύματός της. Καὶ τὸν γάμον της αὐτὸν ἀποφασίζει ἔτι ἀπὸ καλὴν καρδίαν μᾶλλον ἢ ἀπὸ ἔρωτα. Ἂν καὶ ἔχῃ δὲ ἐνδοιασμοὺς περὶ τοῦ ἔρωτος καὶ ἐκείνου ἀκόμη, οὐχ ἧττον τὸν νυμφεύεται, διότι ἠξεύρει ὅτι ὁ βίος, τὸν ὁποῖον τοῦ ἑτοιμάζει θὰ εἶναι βίος εὐτυχής. Τὸ σπίτι των θὰ εἶναι θυμασίως πάντοτε ἁρμονικὸν καὶ γελαστόν. Ἡ εὐθυμία της θὰ μεταβάλῃ τὰς συννεφώδεις ἡμέρας εἰς ἡμέρας ἡλίου. Ἔχει βλέπετε τὸ μέγα προνόμιον νὰ ὀφείλῃ τὴν ἀνατροφήν της εἰς ἑαυτήν. Δι' αὐτὸ ἔχει τόσην αὐτενέργειαν, τόσην προσωπικὴν δύναμιν, δι' ἧς θὰ ὑπερπηδήσῃ πᾶσαν δυσχέρειαν τῆς ζωῆς καὶ θὰ βαδίσῃ τέλος πρὸς τὴν εὐτυχίαν.

Ἡ ὡρεία διάνοιά της τὴν θέτει ὑπεράνω ὅλων τῶν γυναικείων ἀδυναμιῶν. Καὶ αὐτὸς ὁ ἔρως της μένει πάντοτε ἐν θελκτικὸν κρᾶμα λεπτότητος καὶ στοργῆς. Καὶ διὰ τοῦτο, καθ' ἣν στιγμὴν χάνει τὴν προῖκά της, ἀποποιεῖται νὰ ὑπανδρευθῇ τὸν Κλείτανδρον, ὁ ὁποῖος τῇ λέγει ὅτι *χωρὶς αὐτὴν τὸ μέλλον τοῦ φαίνεται ἀνυπόφορον*. Καὶ ἀπαντᾷ εἰς αὐτὸν τοὺς θυμασίους ἐκείνους στίχους: —*Ὁ ἔρως ἐν τῇ παραφορᾷ του ὁμιλεῖ πάντοτε οὕτω. Ἀλλ' ἂς ἀποφύγωμεν τὴν στεροχωρίαν ἀνιαρῶν μεταμελειῶν. Οὐδὲν καταστρέφει τῆς ἀγάπης τοὺς δεσμούς, ὅσον αἱ ὀχληραὶ ἀνάγκαι τῶν πραγμάτων τῆς ζωῆς. Καὶ συχνὰ συμβαίνει νὰ μέμφεται ὁ εἷς τὸν ἄλλον διὰ τὰς μαύρας λύπας, αἱ ὁποῖαι ἐπακολουθοῦν τοιούτους ἔρωτας.*

Βεβαίως τὸ πάθος δὲν ὁμιλεῖ οὕτω. Ἀλλ' ἡ Ἐριέττα δὲν κυριεύεται ἀπὸ κανὲν πάθος.

Ὁ Μολιέρος ἠθέλησε νὰ ζωγραφίσῃ ἓν πλάσμα ἀφωσιωμένον, λογικόν, τοῦ ὁποίου πᾶσαν πρᾶξιν κανονίζει ἡ κρίσις. Ἡ σπιθηροβολοῦσα χάρις της, ἡ εἰρωνεία της καὶ αὐτὴ ἡ εὐθυμία της ἑδραιοῦνται εἰς ἀρχὰς ὑγιεῖς λογικῆς καὶ πρακτικοῦ πνεύματος. Ὁμοιάζει μὲ ἐγγονὴν τῆς κ. de Sevigné Ἴσως θὰ μοῦ εἴπουν ὅτι τῆς λείπει ὀλίγη ποίησις. Βεβαίως· ἀλλ' ἐὰν ἦτο ποιητικὴ φύσις, δὲν θὰ ἦτο πλέον ἡ Ἐριέττα, δηλαδὴ ὁ τύπος τῆς κόρης ὃν εὔχομαι νὰ μιμηθῆτε ὅλαι σας.

(Κατὰ τὸν Ernest Legouvé) **Ἑλένη Γιωργιάδου**

ΥΓΙΕΙΝΗ ΤΩΝ ΝΕΥΡΙΚΩΝ

Ἡ δίαιτα τῶν νευρικῶν πρέπει νὰ ἀρχίζῃ ἀπὸ τὴν κούνιαν. Ἀπὸ τῆς τρυφερᾶς ἡλικίας πρέπει νὰ προφυλάσσεται ἀπὸ πᾶσαν ταραχὴν ἐγκεφαλικὴν τὸ μικρόν, τὸ φέρον ἐν ἑαυτῷ τὰ σπέρματα κληρονομικῆς νευροπαθοῦς δικθέσεως. Ἐνωρίτατα πρέπει νὰ ἐνδυναμόνωνται διὰ τοῦ καθαροῦ ἀέρος, τοῦ ἁπλέτου φωτός, τῆς ἀντιπασμωδικῆς διαίτης, τῆς ψυχικῆς ἡσυχίας καὶ τῶν τακτικῶν σωματικῶν ἀσκήσεων τὰ νευρικὰ παιδιά, τὰ ὁποῖα καταδιώκει ὁ ἐγκεφαλικὸς ἐκφυλισμὸς τοῦ αἰῶνος τούτου.

Ἡ δίαιτα τοῦ γάλακτος εἶναι ἡ πρώτη δίαιτα, ἥτις πρέπει νὰ ἐπιβάλλεται εἰς τοιαύτας ἰδιοσυγκρασίας. Τὸ γάλα, λέγει ὁ Μαρμοντέλ, κάμνει τὴν ψυχὴν ἥσυχον καὶ εἰρηνικήν, ξένην πρὸς πᾶσαν ὀργήν. Ἐνῷ τοὐναντίον τὸ βόειον κρέας εἶναι ἐπικινδύνως ἐρεθιστικὸν τοῦ ἐγκεφάλου διὰ πρόσωπα, τῶν ὁποίων πᾶν νευρικὸν κύτταρον εὑρίσκεται εἰς διηνεκῆ κίνησιν. Καὶ διὰ τοὺς ἀναιμικοὺς ἔτι νευρικοὺς τὰ ἰσχυρὰ κρέατα πρέπει νὰ δίδωνται εἰς πολὺ μικρὰς δόσεις. Τὸ πρόβειον κρέας, τὸ μόσχειον, τὰ πουλιὰ καὶ ἰδίως τὸ ψάρι εἶναι πολὺ καταλληλότερα. Τὸ ἀπεσταλαγμένον αἷμα, ἀπηλλαγμένον τῶν ἰνωδῶν οὐσιῶν τοῦ κρέατος, εἶναι ὀλιγώτερον ἐρεθιστικὸν διὰ τοὺς νευρικούς.

Οἱ νευρικοὶ πρέπει νὰ τρώγουν ἀπὸ ὀλίγον, τέσσαρας ἕως πέντε φορὰς τὴν ἡμέραν. Τὰ μελάτα αὐγὰ καὶ πρὸ πάντων τὸ γάλα, ἡ θαυμασία αὕτη φυτικὴ τροφή, κανονίζουν ἀξιόλογα τὴν κυκλοφορίαν καὶ τὴν διατροφήν, διευκολύνουσι τὰς ὀργανικὰς ὀξυδώσεις. Οὕτω γάλα, αὐγά, ψάρια καὶ λευκὰ κρέατα καὶ πουλὶ θὰ ἀποτελέσουν τὴν βάσιν τῆς ἀναληπτικῆς καὶ ἐλαφρᾶς, ἀλλὰ καὶ ἐνδυναμωτικῆς διαίτης τῶν νευρικῶν. Τὸ ψωμὶ των πολὺ ξηραμένον, τὰ πικρὰ χόρτα, αἱ φακαί, ὡραῖοι καρποὶ καὶ ἰδίᾳ τὰ σταφύλια, τὰ ὁποῖα ἀποδίδουν τὴν εὐδιαθεσίαν εἰς τοὺς μελαγχολικούς, ὅλα αὐτὰ συμπληροῦν τὴν ἀντινευρικὴν δίαιταν. Ἐν τούτοις δὲν πρέπει νὰ ἀπαγορευθοῦν τὰ ὀρεκτικὰ καὶ τὰ ἀρωματικά, τὰ ὁποῖα ἔχουν εὐχάριστα ἀποτελέσματα ἐπὶ τῶν νευρικῶν κράσεων. Ἄλλως τε διακόπτουν τὴν μονοτονίαν τῆς διαίτης καὶ ἀναπτύσσουν τὴν ὄρεξιν. Ὡς ποτὰ τὸ καθαρὸν ὕδωρ, τὸ ψυχρὸν γάλα, καὶ ἡ μπύρα μὲ νερὸ εἶναι ὠφελιμώτατα. Εἰς μικρὰς δόσεις τὸ τέϊον, ὁ καφὲς καὶ τὸ κακάον δὲν βλάπτουν. Τὰ οἰνοπνεύματα καὶ τὰ σιρόπια εἶναι ἐπιβλαβῆ διὰ τοὺς νευρικούς. Μόνον ὁ οἶνος ἐπιτρέπεται καὶ πάλιν ἐκλεκτὸς καὶ μόνον διὰ τοὺς πολὺ ἀσθενικούς. Ἡ ὑδροθεραπεία, ἐὰν ἐκτελῆται κατὰ τοὺς ὅρους, οὓς ἤθελεν ὑποδείξει ὁ ἰατρός, εἶναι ὠφελιμωτάτη, ὡς καὶ τὸ massage, τὸ ὁποῖον ἀναζωογονεῖ τοὺς ὀκνηροὺς μῦς καὶ ἐξεγείρει τὴν ὄρεξιν.

Οἱ νευρικοὶ ἄνθρωποι — οἱ ἀπὸ δαντέλαν καὶ γάζαν ψυχαί, ὡς τὰς ὠνόμαζεν ὁ Ναπολέων — πρέπει νὰ ἀποφεύγουν τὴν ἀνίαν καὶ νὰ δημιουργοῦν ὑλικὰς ἢ πνευματικὰς ἐνασχολήσεις ἐπαρκεῖς, ὥστε νὰ τοὺς κάμουν νὰ λησμονοῦν τὰ βάσανά των. Διότι ἡ παροιμία «ἐὰν ὁ πτωχὸς κοπιάζῃ, ὁ πλούσιος χασμᾶται» καὶ «ὅταν δὲν ἐργαζώμεθα μᾶς κουράζει ὁ χρόνος» ἐφαρμόζονται ἰδίᾳ εἰς τοὺς νευρικούς. Ἰδοὺ ἡ δίαιτα, τὴν ὁποίαν συμβουλεύει κατὰ τῆς ἀνίας ὁ σοφὸς Taine: «*Ἐπιβάλεσθε καθ' ἑκάστην εἰς τριῶν ὡρῶν πνευματικὴν ἐνασχόλησιν, χωρὶς οὔτε μίαν ἡμέραν νὰ ἀποφύγητε αὐτήν, ὡς εἶδος ὑποχρεωτικοῦ καθήκοντος. Βαθμηδὸν καὶ κατ' ὀλίγον θὰ λάβητε ἐνδιαφέρον δι' ὅ,τι μελετᾶτε καὶ θὰ κάμνετε εὐχαρίστως ὅ,τι ἐκάμνετε ἐκ συνηθείας. Τοιουτοτρόπως θὰ ἀγαπήσητε ὅ,τι κάμνετε καὶ θὰ εὕρητε ἐνδιαφέρον τι εἰς τὸ μέλλον. Ἡ σπληνιακὴ ἀνία διασκεδάζεται οὕτω καὶ ὁ ἐγκέφαλος ἀποκαθίσταται ἐνεργητικὸς καὶ ἰσχυρός*».

Μαρία Μονὲν ἰατρὸς

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ ΖΛΑΤΑΝΟΥ

Ὄχι βιογραφία, ἀλλὰ ὀλίγαι λέξεις διὰ τὴν νεαρὰν αὐτὴν Ἀθηναίαν, ἡ ὁποία εἰργάσθη κατὰ τὸ διαρρεῦσαν ἔτος μεθ' ὅσης δραστηριότητος θὰ εἰργάζοντο πολλὰ γυναικεῖα σωματεῖα ὁμοῦ.

Μακρὰν τῆς Ἑλλάδος, ἀποκατεστημένη εἰς Μάγχεστερ, ἦτο γνωστὴ μέχρι πρό τινος ἐξ ὀλίγων δημοσιευμάτων της εἰς ἀθηναϊκὰ ἡμερολόγια καὶ περιοδικά. Εὐθὺς ὅμως ὡς πρὸ διετίας ἤρχισαν αἱ ἐν Κρήτῃ ταραχαὶ ἡ κ. Ζλατάνου ἤρχισε νὰ γράφῃ καὶ νὰ ζητῇ τὴν συνδρομὴν τῶν Ἄγγλων ὑπὲρ τῶν θυμάτων τῆς Κρητικῆς Ἐπαναστάσεως. Εἴχομεν δημοσιεύσει ἄλλοτε τὰ ποσά, τὰ ὁποῖα εἶχεν εἰσπράξει καὶ ἀποστείλει τότε πρὸς τὴν μικράν μας ἐπιτροπὴν ὑπὲρ τῶν προσφύγων, δι' ἡμῶν δὲ καὶ πρὸς τοὺς ἀρχιεπισκόπους Χανίων καὶ Ρεθύμνης καὶ χρήματα καὶ ὑφάσματα καὶ πρὸς τὸν Πκπα Μκλέκον καὶ τὴν ἐπαρχίαν του.

Ὅταν δ' ἐξερράγη ἡ δευτέρα τῆς Κρήτης ἐπανάστασις, πλέον ὁ πατριωτισμὸς καὶ τὰ φιλανθρωπικὰ αἰσθήματα τῆς Ἑλληνίδος κυρίας ἐξεδηλώθησαν μετ' ἰδικιτέρου ζήλου καὶ αἱ ὑπὲρ τῶν προσφύγων ἀποστολαί της διεδέχοντο ἡ μία τὴν ἄλλην μετὰ καταπληκτικῆς ταχύτητος.

Ἡ τέως ἐντὸς τοῦ οἴκου της βασιλεύουσα καὶ δρῶσα μόνον, κατέστη ἡ θερμοτέρα ἀπόστολος τοῦ Ἑλληνισμοῦ ἐν Ἀγγλίᾳ, ἡ ἐμπνευσμένη διερμηνεὺς ὅλου τοῦ πόνου καὶ ὅλων τῶν ἀθλιοτήτων καὶ βασάνων τῶν θυμάτων τῶν ἐθνικῶν μας συμφορῶν.

Χιλιάδας ἔγραψεν ἐπιστολὰς πρὸς φιλέλληνας, ἐπικαλουμένη τὴν συνδρομήν των, ἀπείρους ἀπήγγειλε λόγους εἰς συλλαλητήρια καὶ φιλανθρωπικὰς ἑσπερίδας, πολλὰ ἔγραψεν ἄρθρα εἰς ἀγγλικὰς ἐφημερίδας, ἀπεικονίζουσα τὰ παθήματα τῶν ἀτυχῶν ἀδελφῶν μας, συνυλίας καὶ ἀγορὰς διωργάνωσε, τέλος αὐτὴ καὶ μόνη κατώρθωσεν ἐν ἰδίῳ κύκλῳ νὰ δράσῃ μετὰ καταπληκτικῆς ἐπιτυχίας.

Ὅταν ἐξερράγη ὁ πόλεμος ἐκ τῶν πρώτων ἀπέστειλε πρὸς τὴν πριγκήπισσαν Σοφίαν κλίνας, φορεῖα καὶ χρηματικὰ ποσὰ διὰ τὰ νοσοκομεῖα τῶν συνόρων. Ὑπὲρ τῶν προσφύγων δὲ ἐν γένει ἀπέστειλε διά τε τῆς πριγκηπίσσης καὶ τῆς «Ἑνώσεως» καὶ κατ' εὐθεῖαν εἰς Κρήτην καὶ Ἠπειροθεσσαλίαν περὶ τὰ τεσσαράκοντα πέντε μέγιστα κιβώτια ἐνδυμάτων, ὑφασμάτων καὶ ἀσπρορρούχων, τῶν ὁποίων ἡ ἀξία ὑπερβαίνει τὰς δύο χιλ. λίρας στερλίνας. Καὶ τὰ χρηματικὰ δὲ ποσά, τὰ ὁποῖα ἀπέστειλεν εἴς τε σωματεῖα καὶ ἰδιώτας ἐνταῦθα καὶ εἰς Κρήτην ὑπερβαίνουσι ἐπίσης τὰς δύο χιλ. λίρας.

Ὅλα αὐτὰ μόνη της, μὲ τὴν πέναν της καὶ μὲ τοὺς θερμοὺς λόγους της καὶ μὲ τὴν μεγάλην καρδιάν της, εἰς τὴν ὁποίαν ἐν καὶ μέγα βασιλεύει ἰδανικόν, τὸ τῆς πατρίδος, μία καὶ μόνη ὑπάρχει φιλοδοξία, τοῦ μεγαλείου καὶ πάλιν τῆς πατρίδος

Οἱ Ἄγγλοι καὶ αἱ Ἀγγλίδες, μὲ τὰς ὁποίας κατὰ τὴν δραστηριότητα καὶ τὸν ὑπὲρ τοῦ καλοῦ ζῆλον τόσον ὁμοιάζει, τὴν ἀγαποῦν διὰ τὸν πατριωτισμόν της καὶ ὑπεβοήθησαν ἐν πᾶσι τὸ ἔργον της. Καὶ ἐκείνη ἀνεξάντλητος, ἀκούραστος γράφει καὶ εὐχαριστεῖ μικροὺς καὶ μεγάλους, ἀρκεῖ νὰ φέρωσιν ὡς τίτλον τὸν *φιλελληνισμόν των*.

Ἐκ τοῦ «*Μαγχεστριανοῦ Φύλακος*» μεταφέρομεν ἐπιστολὴν τῆς κ. Αἰκ. Ζλατάνου, ἀπευθυνομένην πρὸς τοὺς ἐν Λονδίνῳ φιλέλληνας, τοὺς διοργανώσαντας τὴν ἑορτὴν τῆς 25 Μαρτίου:

Ἡ Κυρία Αἰκ. Ζλατάνου πρὸς τοὺς ἑορτάσαντας τὴν Ἑλληνικὴν Παλιγγενεσίαν Ἄγγλους ἐν Westminster εὐχαριστεῖ ὡς ἑξῆς διὰ τοῦ «Μαγχεστριανοῦ Φύλακος».

Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΑΛΛΙΓΓΕΝΕΣΙΑ

Κύριε!

Ἀδυνατοῦσα νὰ παρευρεθῶ καὶ ἐγὼ κατὰ τὴν ἐπέτειον τῆς Ἑλληνικῆς Παλιγγενεσίας εἰς Λονδῖνον, αἰσθάνομαι, ὅτι ὀφείλω νὰ ἐκδηλώσω διὰ τοῦ τύπου τὴν βαθυτάτην μου εὐγνωμοσύνην πρὸς τὸν εὐγενῆ λόρδον, τὸν ἔχοντα τὴν προεδρίαν, καὶ πρὸς ἅπαντας τοὺς ὁμιλήσαντας κατ' ἐκείνην τὴν ἑσπέραν. Εὐγνωμονῶ ἅπαντας καὶ ἐκ μέρους τῶν ἐν Ἑλλάδι καὶ Κρήτῃ συμπολιτῶν μου! Αἱ κατὰ τὴν ἑσπέραν τοῦ φιλελληνικοῦ ἐκείνου συμποσίου ἀπαγγελθέντες θερμότατοι λόγοι, θέλουν συγκινήσει ἀπάσας τὰς ἑλληνικὰς καρδίας, καὶ πληρώσει αὐτὰς ἀπείρου εὐγνωμοσύνης καὶ καλλιτέρων ἐλπίδων ἐπὶ τῷ μέλλοντι. Ἀληθῶς ἡ Ἑλλὰς εὐγνωμονεῖ ἐσαεὶ πρὸς τὸ εὐγενὲς Χριστιανικὸν ἀγγλικὸν Ἔθνος, ἐπὶ τῇ ἀπείρῳ αὐτοῦ ἐκδηλωθείσῃ συμπαθείᾳ καὶ ἀγαθότητι ἔν τε τῷ παρελθόντι καιρῷ, καὶ κατὰ τὴν παροῦσαν δεινὴν περίστασιν. Ἐν ὀνόματι τῶν ἐν Ἑλλάδι καὶ τῇ πολυπαθεῖ Κρήτῃ γυναικῶν ἐκφράζω ἐγκαρδιωτάτας εὐχαριστίας ἐπὶ τοῖς φιλελληνικοῖς λόγοις τῆς παρελθούσης ἑσπέρας. Ἐλπίσωμεν ἅπαντες εἰς αἰσιώτερον μέλλον καὶ τὴν ἐντελῆ ἀποκατάστασιν εἰρήνης ἐν Κρήτῃ τε καὶ Θεσσαλίᾳ.

30η Μαρτίου 1898 Manchester.

Αἰκατερίνη Γρ Ζλατάνου

Ο ΤΑΥΡΟΣ

(Ἱσπανικὴ σελὶς)

Εἶχεν ἐξέλθει νικητὴς εἰς τόσας ταυρομαχίας, ὥστε οἱ Ἱσπανοὶ ταυρομάχοι ἤρχισαν νὰ τὸν σέβωνται καὶ νὰ τὸν φοβοῦνται. Τὸν ἀφῆκαν λοιπὸν ἐλεύθερον καὶ τὸν περιεστοίχιζον μὲ στοργήν, ἡ ὁποία ὡμοίαζε λατρείαν. Αἴφνης ὁ ταῦρος ἠσθένησε.

Τὸν ἐπεσκέπτοντο πανταχόθεν καὶ ἐλυποῦντο διὰ τὴν ἄγνωστον νόσον, ἡ ὁποία ἀπήλπιζεν ὅλους τοὺς κτηνιάτρους καὶ τοὺς ἐμπειρικοὺς ἰατροὺς τῶν πέριξ.

Μίαν ἡμέραν ἐφάνη καλλίτερα. Ἂν καὶ ἀδύνατος, ἀφῆκε νὰ τὸν φέρουν εἰς τὸν ἀγρόν, ὅπου ἔπεσεν ἐξηντλημένος, μὲ τὸ ὑποκόκκινον τρίχωμά του κάθυδρον, μὲ τὴν γλῶσσαν λευκὴν καὶ γλοιώδη.

* * *

Ἡ αὖρα ἔκαμνε νὰ κυματίζουν ὑπὸ τὸ φύσημά της τὰ σπαρτά· τὰ πουλάκια ἐπέτων κυνηγῶντα τὸ ἓν τὸ ἄλλο καὶ ψάλλοντα μελῳδίαν ἣν διηύθυναν ὅλα τὰ ἀηδόνια τοῦ δάσους. Τὴν ὥραν αὐτήν, τὸ πᾶν ὡμίλει ἰδίαν γλῶσσαν. Καὶ τὸ μικρὸν χορταράκι, καὶ ὁ λίθινος ὄγκος τοῦ βράχου εἶχον περιβληθῆ τὸ ποιητικὸν γόητρον τῆς ἀναγεννωμένης φύσεως. Ἀπαθὴς καὶ ἄκαμπτος ὡς σῶμα γρανίτου ὁ ταῦρος ἤκουε. Τὰ ἔξυπνα μάτια του ἔλεγαν, ὅτι ἐθκύμαζε τὴν ἀφύπνισιν τῶν πραγμάτων, ὅσον καὶ τὴν μεγαλοπρέπειαν τοῦ θεάματος τοῦ κόσμου. Κατ' ἐπανάληψιν ὕψωσε τὴν ἐπιβλη-

MARIA RATAZZI

Η ΠΥΡΓΟΔΕΣΠΟΙΝΑ

Ὁ τίτλος οὗτος δίδει ἰδέαν καὶ ἀναπαριστᾷ ἐποχὴν ἐξόχως ἀριστοκρατικήν. Ἡ πυργοδέσποινα εἶναι δύο φορὰς γυνή, μὲ βλέμμα λεπτὸν καὶ ἐρευνητικόν, ἰδίως ὅταν εἶναι ὡραία. Τὸν τίτλον της περιβάλλει ὡσεὶ καπνὸς λιβανωτοῦ. Οἱ ἔρωτές της εἶναι ρομαντικοί, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, κατανικώμενοι ἀπὸ τὰς προλήψεις καὶ τὴν οἰκογενειακὴν παράδοσιν. Τὸ παράδοξον τοῦτο κράμα θρησκομανοῦς καὶ κοσμικῆς ζωῆς ἀποπνέει τόσην γοητείαν, ὥστε ὁ τίτλος τῆς πυργοδεσποίνης μόνος ἀρκεῖ, ἵνα ἐμπνεύσῃ τὸν περιπαθέστερον ἔρωτα.

Ἡ αἴθουσα τῆς κομήσσης Σοφίας δὲ-Λαμπέρτα, πυργοδεσποίνης, ἦτο τὸ κέντρον συναθροίσεως ἐν Σαραγκόσσᾳ, ὅπου ἡ ἀρχαία ἐκκλησιαστικὴ εὐγένεια τόσα ἐξασκεῖ προνόμια καὶ τόσα περικλείει στοιχεῖα ἀπομονωτικῆς φατρίας. Τὸ μέγαρον de Lamberta ἦτο ἓν ἐκ τῶν ὡραιοτέρων τῆς μικρᾶς πόλεως. Σοβαροῦ καὶ μεγαλοπρεποῦς ἐξωτερικοῦ, φέρον χρονολογίαν τριῶν ὅλων αἰώνων, διετήρει τὸν ἀρχιτεκτονικὸν χαρακτῆρα, μεθ' ὅλας τὰς ἐπισκευάς, αἵτινες εἶχον ἐνεργηθῆ κατὰ καιροὺς ἐπ' αὐτοῦ πρὸς διατήρησίν του.

Οἱ Σαραγκόσσιοι ὑπερηφανεύοντο διὰ τὸν πύργον αὐτόν, ὡς δι' ἐθνικὴν ἰδιοκτησίαν. Εἴξευραν ὅτι ἡ κόμησσα Σοφία, ἀποθνήσκουσα, θὰ ἐκληροδότει τὸ μέγαρον μὲ ὅλην τὴν θαυμασίαν βιβλιοθήκην του καὶ τὸν ἀρχαῖον πλοῦτόν του εἰς τὴν πόλιν των καὶ ἐκ τῶν προτέρων ἠσθάνοντο πρὸς αὐτὴν μεγάλην διὰ τοῦτο εὐγνωμοσύνην. Καὶ δὲν ὑπῆρχε Σαραγκόσιος, νέος ἢ γέρων, ὁ ὁποῖος δὲν ἀπεκαλύπτετο πρὸ τῆς πυργοδεσποίνης, ὁσάκις ἐτύχαινε νὰ τὴν συναντήσῃ εἰς τὸν πρωϊνόν της περίπατον.

Τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ μεγάρου δὲν ἦτο μαυριτανικοῦ ρυθμοῦ. Μᾶλλον κομψὸν καὶ εὔμορφον ροκοκό, εὔθυμον, καλαισθησίας ποικίλης, ἥτις ἦτο προϊὸν τῶν διαφόρων κατὰ καιροὺς κληρονόμων τοῦ μεγάλου τούτου οἴκου, ὧν ἕκαστος εἶχεν ἐπισωρεύσει ἐκεῖ ὅλα τὰ ἀναμνηστικὰ ἀντικείμενα τῆς εὐτυχίας του.

Ἡ κόμησσα, ἡ ἀποκλειστικῶς τὸ μέγαρον τοῦτο κατοικοῦσα πρὸ εἰκοσαετίας περίπου, εἶχεν ἐκεῖ γεννηθῆ καὶ ἀνατραφῆ καὶ εἶχε θέσει τὴν τελευταίαν, οὕτως εἰπεῖν, καλλιτεχνικὴν χεῖρα εἰς τὴν διακόσμησίν του. Εἶχε καταστῆ οὕτω ἀληθὲς μουσεῖον, τὸ ὁποῖον ἐπλουτίζετο εἰς κάθε ταξείδι, εἰς κάθε θάνατον συγγενοῦς μὲ ἀναμνηστικόν τι δῶρον πρὸς τὴν ἐξαδέλφην, τὴν ἀνεψιάν, ἢ τὴν σύμμαχον. Ἡ κόμησσα ἔζη ἐκεῖ τελείως εὐτυχὴς καὶ ἂν καὶ νέα σχετικῶς ἀκόμη περιεφρόνει τὰς διασκεδάσεις τῆς πρωτευούσης, μὲ τὴν ἀριστοκρατικωτέραν τάξιν τῆς ὁποίας συνεδέετο διὰ στενῶν συγγενείας δεσμῶν Οὐδὲν μυστήριον εἰς τὴν ζωήν της. Τίποτε τὸ ὁποῖον ἠδύνατο νὰ δώσῃ ἀφορμὴν εἰς τὴν ἐλαχίστην κακολογίαν.

Πρὸ τριάκοντα περίπου ἐτῶν ἡ πυργοδέσποινα εἶχεν ἀπομακρυνθῆ δι' ἀρκετὸν διάστημα χρόνου, χωρὶς οὐδείς ποτε νὰ μάθῃ ποῦ εἶχε μεταβῆ, ἀλλὰ καὶ χωρὶς νὰ ἀσχοληθοῦν πολὺ μὲ τὴν ἀποδημίαν της

τικὴν κεφαλὴν του πρὸς ἅλυσιν δρυῶν, παρὰ τῶν ὁποίων ἐξήρχοντο μυρίαι φωναὶ μυστηριώδεις καὶ ἄνκρθρι.

*
* *

Αἴφνης ὁ ἥλιος διέχισε τὴν ἀτμόσφαιραν καὶ μακρὰν εἰς τὸν ὁρίζοντα ἐπεφάνησαν τὰ βουνά, αἱ κοιλάδες, τὰ δάση, τὰ ῥυάκια, τὰ ἀμπέλια, ὁ χρυσίζων ἀραβόσιτος, ὅλαι αἱ ἀγροτικαὶ καλλοναὶ τῆς μητρὸς γῆς. Σκορπισμένα ἐπὶ τῆς βλαστήσεως τὰ δάκρυα τῆς νυκτὸς ἔλαμπαν ὡς ἀδάμαντες, καὶ ἡ φύσις ὅλη ὑφίστατο τὰ φιλήματα τοῦ βασιλέως ἡλίου. Διὰ νὰ τὸν χαιρετίσουν αἱ φιλύραι ψαυόμεναι ἀπὸ τὴν πρωϊνὴν αὔραν ἔκυψαν εὐλαβῶς τὰς μουσικὰς κορυφάς των.

*
* *

Ὁ ταῦρος ἠγέρθη ἀποτόμως. Σταθερὸς ἤδη εἰς τοὺς πόδας του ἐφαίνετο μελετῶν τὸ φαινόμενον τῆς ἀναγεννωμένης ζωῆς· τὸ στῆθός του ἀνέπνεεν ἐλεύθερον, τὸ αἷμα του ἐκυκλοφόρει ταχὺ εἰς τὰς φλέβας του. Ἀνέπνεν ἤδη ἐλεύθερα. Τὸ τρίχωμά του ἀποχρωματισμένον τὴν προτεραίαν, ἔστιλβεν ἤδη ζωηρὸν καὶ ὡραῖον. Ὡς ἡ φύσις, ἥτις τὸν περιέβαλε ἀνεγεννᾶτο ὑπὸ τὸ θάλπος καὶ τὸ φῶς.

Κατὰ τὸ Ἰσπανικὸν **Μαριάνθη Ἠλιοπούλου**

ΦΡΑΟΥΛΕΣ ΓΛΥΚΟ

Λαμβάνετε μίαν ὀκ. φράουλες, κόπτετε μὲ προσοχὴν τοὺς μίσχους καὶ τὰ πράσινα φυλλάκια καὶ τὰς ῥίπτετε εἰς τὸ δοχεῖον, εἰς τὸ ὁποῖον ἔχετε στίψει ἀρκετὰ λεμόνια Τὰς πλύνετε, τὰς ἐξάγετε καὶ τὰς ἁπλόνετε εἰς πετσέταν καθαρὰν καὶ τὰς σκεπάζετε μὲ ἄλλην, ἕως οὗ ἀπορροφηθῇ ἡ ὑγρασία των.

Τότε δένετε μίαν ὀκ. ζάχαριν, τὴν ὁποίαν βράζετε μὲ 4 ποτήρια νερὸν καὶ ὅταν δέσῃ, τὴν ἀπομακρύνετε ἀπὸ τὴν φωτιάν, τὴν ἀφίνετε νὰ κρυώσῃ καὶ ῥίπτετε τὰς φράουλάς σας, τὰς ὁποίας ἀφήνετε νὰ βράσουν μέχρις οὗ δέσουν καλά. Ὅταν πλησιάζουν νὰ δέσουν προσθέτετε 1)2 φλιζάνι ξυνὸ λεμονιοῦ. Ἔχετε ὑπ' ὄψιν ὅτι ἡ φράουλα ἀφίνει ζουμί, ἅμα κρυώσῃ, ὥστε δέσατέ τας πολὺ καλά.

Καὶ ἄλλος τρόπος κατασκευῆς γλυκοῦ φράουλας

Καθαρίζετε, ὡς προείπομεν, τὰς φράουλας καὶ ἔπειτα στρώνετε μίαν σουπιέραν μὲ ψιλὴν ζάχαριν. Ἐπ' αὐτῆς τοποθετεῖτε μίαν σειρὰν φράουλας, τὰς ὁποίας σκεπάζετε μὲ στρῶμα ἀπὸ ψιλὴν ζάχαριν· καὶ ἐπαναλαμβάνετε τοῦτο μέχρις οὗ ἔχετε φράουλας. Τὰς ἀφίνετε ἕως τὸ πρωΐ, ὅπου θὰ ἔχουν ἀφίσει ὅλον τὸν χυμόν των. Τότε ὡς εἶναι τὰς τοποθετεῖτε μὲ προσοχὴν εἰς τὸ τέντζερι καὶ τὰς ἀφίνετε νὰ βράσουν, προσθέτουσα περὶ τὸ τέλος χυμὸν λεμονιοῦ ἀνάλογον. Καὶ πάλιν δέσατέ τας καλά.

ΖΩΗ ΕΝΟΣ ΕΤΟΥΣ

Τὴν ἀληθῆ ζωὴν ἑνὸς ἔτους ὁλοκλήρου μὲ τὰς πικρίας καὶ τὰς χαράς του, μὲ τὰς συγκινήσεις καὶ τὰς θλίψεις του, τὴν ζωὴν αὐτήν, ὅπως τὴν αἰσθανόμεθα ἡμεῖς αἱ γυναῖκες, ὅπως τὴν βλέπομεν, ὅπως τὴν ἐννοοῦμεν, μὲ ἐντυπώσεις σταχυολογημένας ἀπὸ παντοῦ, μὲ τὴν ἐξέλιξιν τῆς κατὰ τὸ ἔτος αὐτὸ θυμασίας γυναικείας δράσεως, μὲ τὰς δοκιμασίας, αἱ ὁποῖαι θὰ μᾶς χρησιμεύσουν ὡς πολύτιμα διὰ τὸ μέλλον μαθήματα, μὲ τὰς γνώμας ἐπιφανῶν ἀνδρῶν περὶ τοῦ φύλου μας, τὴν ζωὴν αὐτὴν περιγράφει τὸ νέον πεντακοσιασέλιδον ἔργον τῆς διευθυντρίας τῆς «Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν» κ. Κ. Πχρρέν. Πωλεῖται εἰς τὰ γραφεῖα τῆς «Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν» καὶ ἀποστέλλεται ταχυδρομικῶς εἰς πάντα προκαποστέλλοντα τὸ ἀντίτιμον αὐτοῦ ἐντὸς συστημένης ἐπιστολῆς.

Τιμᾶται δρ. 5. διὰ τὰς Ἀθήνας, 5,50 διὰ τὰς ἐπαρχίας καὶ 5 φρ. χρ. διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Παρακαλοῦνται θερμῶς αἱ κ. κ. συνδρομήτριαι αἱ καθυστεροῦσαι μέχρι σήμερον τὰς συνδρομάς των νὰ σπεύσουν *ἐπὶ τέλους* νὰ ἀποστείλουν αὐτάς. Τὴν αὐτὴν παράκλησιν ἀπευθύνομεν καὶ πρὸς τὰς κ. ἀνταποκριτρίας ὡς καὶ πρὸς τοὺς κ. ἀνταποκριτάς μας νὰ ἐπισπεύσουν τὴν εἴσπραξιν καὶ ἀποστολὴν τῶν καθυστερουμένων, διότι ἡ ἀταξία αὐτὴ τῶν εἰσπράξεων καταντᾷ ἀνυπόφορος

αὐτήν. Εἶχον πιστεύσει εἰς ὡραῖον καὶ μακρυνὸν ταξείδι, εἰς τὸ ὁποῖον παρέσυρε τὴν κόμησσαν ὁ καλλιτεχνικὸς ἔρως πρὸς ἀπόκτησιν κειμηλίων τέχνης καὶ τὴν ἐδικαιολόγουν, διότι νέα καὶ πλουσία ὡς ἦτο δὲν ἦτο βεβαίως προωρισμένη νὰ ζῇ πάντοτε κλεισμένη εἰς τὸ μέγαρόν της. Οὕτω ἐν τῇ ἀπουσίᾳ της τὰ ἔτη διέρρευσαν ἕν, δύο, πέντε, ὀκτώ. Ὁ φροντιστὴς τῶν κτημάτων τῆς κομήσσης, γηράσας εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς οἰκογενείας, ἐξηκολούθει νὰ μοιράζῃ τὰ τακτικὰ ἐλέη καὶ νὰ διατηρῇ εἰς τὸ μέγαρον τὴν ζωήν, ἣν εἶχε καὶ ὅταν ἡ κόμησσα ἦτο ἐκεῖ. Εἰς τὰς ἐρωτήσεις τῶν περιέργων ἀπήντα πάντοτε τόσα, ὅσα ἤρκουν, ὅπως πείσουν τοὺς συμπολίτας της ὅτι ἡ κόμησσα τοὺς ἐνεθυμεῖτο πάντοτε καὶ ὅτι ἀργὰ ἢ γρήγορα θὰ ἐπανήρχετο ἐκεῖ. Πονηρὸς καὶ θέλων νὰ διασκεδάσῃ πᾶσαν κακὴν ὑπόνοιαν τῶν συμπολιτῶν του διὰ λογαριασμὸν τῆς κομήσσης διέδωκεν ἐπιτηδείως ὅτι αὕτη εἶχε μεταβῆ εἰς τοὺς Ἁγίους Τόπους ἐκτελοῦσα τάξιμον οἰκογενειακόν.

Μετ' ἀληθοῦς λοιπὸν καὶ ἀδόλου χαρᾶς εἶδον οἱ Σαραγκόσιοι πρωΐαν τινὰ τὴν πυργοδέσποιναν, κατερχομένην τῆς ταξειδιωτικῆς ἁμάξης της. Δύο ἡμέρας βραδύτερον αἱ θύραι καὶ πάλιν τοῦ μεγάρου ἠνοίχθησαν εἰς τοὺς πιστοὺς καὶ αἱ ὑποδοχαὶ αἱ ἐπὶ τόσα ἔτη διακοπεῖσαι ἐπανέλαβαν τὴν πρώτην των σειράν. Μερικοὶ ἐκ τῶν παλαιῶν φίλων εἶχον ἀποθάνει. Ἄλλοι εἶχον γηράσει πολὺ καὶ νέοι τινὲς ἐπλήρουν ἤδη τὰ κενά, τὰ ὁποῖα εἶχαν ἀφήσει οἱ ἀποθανόντες.

Ἡ κόμησσα ἦτο ἤδη ἑξήκοντα ἑπτὰ ἐτῶν καὶ ὅλοι ἐξεπλήσσοντο ἀκούοντες αὐτὴν νὰ ἰσχυρίζεται ὅτι ἦτο πεντήκοντα ἑπτὰ ἐτῶν μόνον. Τὰ πάλλευκά της μαλλιὰ ἐφαίνοντο διαφωνοῦντα πρὸς τὸν ἰσχυρισμόν της ἂν καὶ ἐπλαισίουν πρόσωπον διατηροῦν ἀρκετὴν ἀνθηρότητα καὶ ὀφθαλμοὺς πολὺ ζωηρούς. Φαίνεται ὅτι ἐν τῇ νεότητί της θὰ ἦτο εὐειδεστάτη, καλλονῆς λεπτῆς, διακεκριμένης καὶ εὐφυοῦς.

Ἐνεδύετο ἁπλούστατα, φέρουσα κατὰ προτίμησιν λευκὰ φορέματα, χρῶμα τὸ ὁποῖον ἁρμόζει καὶ εἰς τὴν ἄνοιξιν τῆς νεότητος καὶ εἰς τὸ φθινόπωρον καὶ εἰς τὸν χειμῶνα τῆς ζωῆς. Πολὺ πεπαιδευμένη καὶ πολὺ εὐφυὴς εἶχε τὴν θελκτικὴν δροσερότητα πνεύματος φωτεινοῦ, τὸ ὁποῖον ζωογονεῖ πᾶν ὅ,τι περιβάλλῃ τὰς γυναῖκας τῆς περιωπῆς της· διὰ τοὺς φίλους της ἡ συντροφιά της ἦτο πολύτιμος, διὰ τοὺς πτωχοὺς ἡ δύναμίς της μεγάλη. Ὑποχρεωτική, συνδεδεμένη τόσον μὲ τὰς ἀρχὰς τῆς πόλεως, ὅσον καὶ μὲ τὴν αὐλὴν εὕρισκεν ἐργασίαν εἰς τούτους, ἐξησφάλιζεν ὑποτροφίας εἰς ἐκείνους, ἐν μιᾷ λέξει ἔκαμνεν ὅσον τὸ δυνατὸν περισσότερον καλόν, μὲ χάριν καὶ φιλαρέσκειαν λατρευτήν.

Διαχυτική, ὁμιλοῦσα εὐχαρίστως ὡς γυνὴ ἐξασκοῦσα ἔργον, τοῦ ὁποίου τὴν συνήθειαν ἀπέκτησε πρὸ πολλοῦ, ἦτο ἐν τούτοις καθ' ὑπερβολὴν ἐπιφυλακτικὴ εἰς πᾶν ὅ,τι ἀπέβλεπεν εἰς τὰ ἰδιαίτερα αἰσθήματά της. Εἶχεν ἰδίως παρατηρηθῆ ὅτι ὁ ἐν τῇ φιλανθρωπίᾳ ζῆλος της ἐμειοῦτο, ὁσάκις ἐπρόκειτο περὶ γάμου. Ἐξώρκιζε τοὺς μελονύμφους νὰ σκέπτωνται καλὰ καὶ ἐξετάζουν ἀσφαλῶς τὸ μέλλον πρὶν ἢ ἀποφασίζουν τὸν γάμον. Ἐκ τούτου συνεπέραιναν, ὅτι ὁ ἔρως τὴν εἶχεν ἀπογοητεύσει εἰς τὴν νεότητά της καὶ ἐσέβοντο τὴν θλίψιν της καὶ τὴν ἠγάπων περισσότερον διὰ τὸν μυστικὸν τοῦτον πόνον της, ὅστις τὴν ἔκαμνε τελειοτέραν γυναῖκα μὲ τὰς ἀδυναμίας της καὶ τὰς μυστικάς της πληγάς, αἱ ὁποῖαι ἔμεναν νέαι εἰς τὴν γηράσασαν καρδίαν της.

[ἀκολουθεῖ]